

Tilskud til, fordi de paagældende Beboere ikke selv magter hele Opgaven, vil Socialdemokraterne altid stille sig velvilligt. Og han udtalte derefter, at Nyttens af Mergling staaer fuldt ud paa Højde med Nyttens af Læplantninger. Jeg vil ligeledes henlede Opmærksomheden paa, at da den Deputation fra Hedeselskabet, som har været hos Landbrugsministeren, var hos Finansudvalget, udtalte dettes Formand, det ærede Medlem Hr. Andreasen, at Henvendelsen fra Hedeselskabet skulde blive taget under den velvilligste og grundigste Overvejelse. Jeg nærer derfor ingen Tvivl om, at Hedeselskabets Andragende vil blive imødekommet, men det er sandsynligt, at Hedeselskabet, forinden dette sker, kommer til i højere Grad at redegøre overfor Ministeriet vedrørende Anvendelsen af disse Bevillinger, end det hidtil har været tilbøjeligt til.

Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, og det radikale Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Rode, har udtalt sig afgjort imod den af Administrationskommissionen foreslaaede Anmærkning til Statsvirksomhederne, saalydende: „De i nedenstaaende Anmærkninger indeholdte Oplysninger er af orienterende Natur; de angiver Styrelsens foreløbige Overvejelser under Budgettets Udarbejdelse og binder ikke denne med Hensyn til Anvendelsen af de opførte Beløb.“ Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtalte om dette Spørgsmaal: „Jeg maa finde, at dette er en alt for stor Indskrænkning i Rigsdagens Myndighed over disse Budgetter. Navnlig naar man ser hen til Anlægsudgifterne til Nyanlæg, vil det i høj Grad berøve Rigsdagen dens berettigede Indflydelse paa disse Ting, naar en Minister kan anvende et Beløb, der af Rigsdagen er bevilget til en bestemt Anvendelse, til et ganske andet Formaal. Jeg tror, vi skal tage disse Anmærkninger under meget alvorlig Overvejelse, og jeg mener, at som de staaer, vil de absolut ikke kunne blive staaende.“ Det ærede Medlem Hr. Rode, som var Ordfører for det radikale Venstre, udtalte, at det er at „fraskrive Rigsdagen ethvert Indseende med, hvorledes Bevillinger, store Bevillinger — thi her er der jo Tale om store Bevillinger — maaske anvendes paa en fuldkommen anden Maade, end det er tænkt, hvorledes Anlæg af en Art erstattes med Anlæg af en anden Art; det kan Rigsdagen, Repræsentationen, ikke ganske overlade til en mere uafhængig Ledelse af Statsbanerne at afgøre.“

Det er efter min Mening ret fantasi-

fulde Forestillinger, de to ærede Ordførere gør sig med Hensyn til, hvad Ministeren for offentlige Arbejder kunde tænke sig at bruge denne Anmærkning til. Den højt-ærede Minister har neppe nogen Sinde tænkt sig Muligheden af at ville benytte denne Anmærkning paa en Maade, hvorved Rigsdagens Rettigheder indskrænkedes. Der vil jo altid være Grænser for, i hvor stor Udstrækning Rigsdag og Finansudvalg kan beskæftige sig med Enkeltheder i et Finanslovsforslag, og da i særlig Grad, hvis de skal behandle dem med nogenlunde Grundighed. Men det er muligt, at den foreslaaede Anmærkning kunde have været affattet heldigere, end sket er. Den kan give Raaderum for Misbrug, hvad en fuldt ud demokratisk Regering som den nuværende selvfølgelig aldrig kunde føle sig fristet til. Men den Omstændighed, at en udemokratisk Regering kunde falde for Fristelsen til at misbruge den, vil sikkert have til Følge, at den ikke vedtages. Jeg ser, at Jernbaneraadet, som har haft Spørgsmaalet til Overvejelse, ikke har kunnet anbefale den, hvilket fremgaar af Jernbaneraadets Udtalelse, som er vedføjet Forslag om Ændringer i Bekendtgørelse Nr. 324 af 17. Juni 1922, Optryk af Lov om Statsbanernes Takster.

Jeg vil dog ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa, at paa de tidligere Finanslove har det vrimlet med Vedføjelsen „anslaaet“, og hvad siger dette Ord? Det siger jo ikke andet end, at man kan bruge mere, end der er foreslaaet paa en Bevilling, eller mindre, end der er foreslaaet. I Virkeligheden har dette givet det foregaaende Ministerium paa mange Omraader frit Raaderum til at disponere, som det vilde. Og andet og mere er det i Virkeligheden ikke, der staaer i den Anmærkning, som er foreslaaet af den højt-ærede Minister for offentlige Arbejder. Det vil jo sige, at enkelte Beløb kunde overskrides og andre ikke bruges.

Det forbløffer mig i øvrigt, at den ærede Ordfører for Venstre er saa indigneret over denne Anmærkning, for han var i 1905 med til at gennemføre følgende Anmærkning paa Krigsministeriets Budget: „Krigsministeren bemyndiges til forsøgsvis i de 3 Finansaar fra 1. April 1905 til 31. Marts 1908 at anvende eventuelle Besparselser paa en eller flere af Konti F., G., K., L., M. og O. paa de øvrige af disse Konti samt til indenfor hver enkelt af de nævnte Konti, der har Underkonti, at anvende Besparselser fra en Underkonto paa andre, naar den samlede Hovedsum af de nævnte Konti ikke overskrides.“ Altsaa, Krigsministeren